

КОМЕДИЯ ЗА РЕШЕТКИТЕ

Най-сетне се случи. След две за-
кани — на третата заминах.

Очаквах този миг с нетърпение.
Благодарение на фондация „Между-
етническа инициатива за човешки
права“- София, получихме финансо-
ва подкрепа и стегнахме куфарите.
Тръгнахме на 22. 12. 97г. сутринта.
Всички знаехме, че ще се случи не-
що интересно и за първи път. Още
на централна гара купихме в-к „24
часа“ и прочетохме за предстоящо-
то събитие, което още повече ни оку-
ражи.

Както повечето хора, така и ние
се ужасявахме от думата „затвор“, а
и хич не звучи утешително. Предим-
ството на пътуващата група бе ней-
ният млад състав, който вместо за
нещо сериозно мислеше за купон. Но
когато пристигнахме в затвора се
оказа друго.

Приближавахме затвора, когато
още отдалече забелязахме човешки
лица зад решетките. Изтръпнахме.
Настроението изчезна. Всички за
първи път отивахме в затвор и то в
женски. Мъжете се опитвахме да
прикрием притесненията си от же-

ните, докато те създадоха паника. То-
гава превъзмогнах състоянието си
и почнах да им говоря. Всеки чо-
век, който прави престъпление
трябва да получи
своето наказа-
ние. Ако всички
престъпници ос-
танат безнаказа-
ни, то престъпле-
нията ще се пре-
умножат. Тогава
ситуацията в коя-
то ще живеем ще
бъде опасна и жи-
вотът ни застра-
шен.

Затворниците
са също хора.
Преди лишаване
от свобода са били сред нас и след
изтичане на присъдите им пак. Но
не този съд е най-страшен. Ако раз-
мислим върху Божиите заповеди, ще
разберем, че всеки от нас, всеки
ден нарушава поне една от тях. В
следствие на което и ние сме прес-
тъпници. Разликата е в това, че на-
шите престъпления са неосъждани
от човека и се наричат грехове, и
един ден не хора ще ни съдят за тях,
а друг по-страшен съд — Божият съд.
От него обаче спасение няма. Ето
защо, след присъдата те ще изляз-
ат на свобода, могат пак да престъ-
пят закона, могат и да се оправят.
Но ако не се покаят за греховете си,
тогава големият съд чака всички. И
докато се усетимсе отзовахме пред
затвора. Жените зад решетките ни
забелязаха и започнаха да подхвър-
лят реплики. „Ето го ромският оркес-
тър от Сливен!“ Започнахме да се
смеем. Изведнъж ни стана весело.
Докато дойде г-жа Филипова, зам.
началник на затвора, да ни посрещ-
не, чакахме пред портала и взаим-
но си правехме майтап. Последва
кафе-разговор, след което влезна-
ме в затвора.

Пред входа на големия салон ни
посрещна една жена. Беше библио-

текарката, на около 50 години с про-
шарена коса. Ако не бе горната зат-
ворническа куртка, нямаше да раз-
берем, че е затворничка. Беше мно-
го любезна и възпитана. Това бе пър-
вата ни среща с лишена от свобода.

Започна подготовката за програ-
мата. Младият ромски художник
Мирчо Стоянов подреди изложба от
свои картини във фойето на салона,
което изобилстваше от цветя. Нап-
раво приличаше на Райска градина.
Формацията за мода и танци „Шукар
чая“ с ръководител Мария Радкова,
носителка на титлата „II-Мис рома

интернационал“ от Скопие, Македо-
ния, започна репетиция. Програма-
та озвучаваше Златина, млада и мно-
го красива дама, която стана наша
обща приятелка. През цялото време
стоеше зад пулта и следеше сцена-
рия на програмата. Като ръководи-
тел на проекта много се притесня-
вах дали нашето пребиваване в зат-
вора ще провокира лишенията. Зада-
вах си въпросите: „Ще им доставим
ли удоволствие, ще ги накараме ли
да забравят поне за миг проблемите
и живота в затвора?...“

Разговарях с г-жа Филипова по те-
зи въпроси, като началник, и с на-
шата приятелка Златина, като лише-
на. Получих един и същ отговор, че
всичко зависи от това как ние ще ги
предразположим отначало. А това бе
и идеята. Слава Богу стана. Дамите
идваха на отряди най-напред да раз-
гледат изложбата и след това влиза-
ха в салона. Първият контакт се по-
лучи при раздаването на вестник
„Романо ило“ преди започването на
програмата. Всички очакваха с не-
търпение какво ще се случи.

Г-жа Филипова представи участни-
ците в програмата и поздрави всички
с предстоящите коледни и новогодиш-
ни празници. Програмата започна със

